

PŘIJEĎTE SI UŽÍT HRONOV

Rozhovor s programovým ředitelem Jiráskova Hronova Janem Julínkem

Honzo, otázka rovnou na tělo. Budeme mít na Hronově kde spát?

Hronov je nejpřátelštější festival ve střední Evropě, ne-li na světě. My k tomu takto přistupujeme. A když každý vyтуhne na Tritonu, nikdo se zlobit nebude. Ale jestli bude někdo chtít i jiné ubytování, zajistíme (smích). Ale teď vážně. Jde o to, že radnice prochází rekonstrukcí, sníží se tak ubytovací kapacity. Budeme proto posilovat stanové městečko, seminaristé, kteří chtěli spát ve škole, budou spát ve škole, v nabídce měli i zimní stadion, kde musí sice mít vlastní spacáky, ale je tam pro ně postel. A co se týká souborů, budeme je muset ubytovat v Náchodě. A bohužel se to bude týkat i části štábu, lektorského sboru apod. Nicméně se budeme snažit co nejvíce posilovat kyvadlovou dopravu. Budou jezdit velké autobusy ve frekventovaných časech a pak malé autobusy a taxíky do dvou, do tří do rána. Tedy i ubytování v Náchodě budou mít zajištěnou dopravu zdarma z Hronova tam a zpátky. Snažíme se lidem vyjít co nejvíce vstříc, i když budou v Náchodě. V konečném důsledku, kdyby měli jít na Dřevíč pěšky, budou taxíkem v Náchodě rychleji.

Je ale dojíždění do Náchoda udržitelné?

Myslím, že je. Není to jediný festival na světě, kde se musí hosté na ubytování dopravovat kyvadlem nebo hromadnou dopravou. Jde o deset minut cesty autobusem. Ze začátku asi určitě negativní ohlasy budou a já tomu samozřejmě i rozumím, ale myslím, že se na to dá zvyknout. Navíc je to opravdu v některých ohledech i pohodlnější.

Jak se vám skládá program?

To by mě také zajímalo. V pátek proběhla programová rada, kde se řešily nominace a doporučení z většiny přehlídek. Teď ale především čekám na výsledky Volyně a Chrudimi, které jsou poté na Hronově vlastně nejvíc zastoupené. Doufám, že se to v pořádku podaří složit. Po skončení Volyně máme čtyři až pět dní na to, abychom dali program dohromady. A program být musí, tedy program bude!

A co inspirativní představení a volný program?



Inspirativní představení máme dojednaná už od podzimu, volný program již také. Ale na nic konkrétního zvat schválně nebudu, Hronov je mezidruhový, každý si na něm určitě najde to své.

Jak v hlavě pracujete s covidem? Jste připraveni na nejhorší, nebo doufáte v setrvalý stav?

Už od loňska máme připravený i nejhorší scénář, byť jsme ho letos zatím neoprašovali a ani jsme o něm pro jistotu nemluvili, abychom ho nepřivolali. Čímž ti moc děkuji za tvou otázku (smích). Pracujeme neustále s variantou osmdesátiprocentního naplnění kapacity sálu. Ale v tomto se musíme všichni v republice rozhodovat z hodiny na hodinu, varianty máme připravené, ale nechci děsit.

Nezpůsobí model osmdesáti procent to, že se nedostanu na představení?

Doufám, že ne. Po zkušenostech z loňska myslím, že nebude až takový zájem, že by byla divadla přeplněná. To je vidět i

Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice / režie: Jan Čížek

James Graham: Přiznání



NEMÁM AMBICI STAVĚT PŘÍBĚH, SPÍŠ EMOCE

Rozhovor s režisérem Janem Čížkem a dramaturgem a hercem Jakubem Pilařem

Kubo, ve včerejším rozhovoru jsi mluvil o sobě a o Martinovi jako o dvou lidech, kteří na sebe berou umělecké břímě souboru. A hle, režie od dalšího člena souboru.

Kuba: Znáám lidi, např. Jardu Střelku, kteří si monodramata dělají plně sami, pak tři týdny před premiérou jim to někdo zhlédne a je to. Myslel jsem si, že to také takto zkusím. Ale brzy jsem zjistil, že to nejde. Honza byl nejprve takovým pozorovatelem. A tak jsme se domluvili, že pomůže s režii. Já se především zaměřil na dramaturgii, on se poté snažil pochopit, co já jako dramaturg po něm chci a on zas na věc nahlížel jako režisér.

Honza: Například dlouho jsme hledali charakter postavy. Kuba přišel s nápadem třeskutě vtipným, ale třeskutě vtipné to nebylo. Pak jsme vyšli z postavy Bena, kterou jsme chtěli současnou, človíčka z vesnice, který přišel dobýt velký svět. Také mi záleželo na tom, aby tam byly divadelní prvky: stříhy gagů, aby gesto bylo dotažené do konce a tak. Je to opravdu společná práce nás s Martinem, který nám řešil světla. To se mi na souboru líbí, že máme stejný pohled na divadlo. A pouštíme se i do složitých věcí a lidi

u nás na vesnici na ně chodí. V této inscenaci je nanejvýš důležité, aby divák opravdu dobře poslouchal text. Jedině pak si může výsledný příběh poskládat. Příběh, který je pokaždý jiný, náhodný.

Jak pak mohou držet jednotlivá představení strukturu?

Kuba: Ano, divák si skládá příběh sám. Ale jsou tam různé drobnosti, které se během představení snažím podpořit.

To bys poznal, kdybys Přiznání viděl podruhé či potřetí. Někdy na různé drobnosti důraz dávám, jindy nedávám, protože třeba ještě konkrétní úctenka nepřišla. Změním důraz, záměrně improvizuji. A nutno říct, že nemám ambici, abych během představení stavěl příběh, strukturu. Snažím se stavět spíš emoce.

Honza: Ono to opravdu pevnou strukturu nemá. Původní scénář, který měl sedmdesát stran, má nyní dvacet osm, Kuba text velmi proškrtal. Bylo to v originálu tříhodinové představení.

Kuba: Úctenek bylo dvacet šest, my jich hrajeme patnáct. Byly tam např. takové líbivé, jak přijel do Londýna, jedna byla opravdu hezká, jak šel s Amy na pivo. Byly situace, které jsem i původně před rokem hrál, ale nyní

jsme si řekli, že je musíme dát pryč, úctenka totiž představení nedostávala nikam dál. Ani když byla losována na začátku, ani když padla až na konci.

Je to systém tvořený už v originále Grahamem?

Kuba: Jan Hanzl, překladatel této hry, v poznámkách, které snad jsou už od Grahama, píše, že představení v roce 2011 se hrálo nahodile, že si úctenky vybíral. Ale bylo tam, že např. úctenek ze Sainsbury's bylo v hledišti třicet. Vybral si jednu a ty další se už nehrály. Moc rád bych se vrátil do roku 2011 a podíval se na něj.

Jak byste charakterizovali hlavní postavu?

Honza: Já takového člověka znám. A Kuba mi ho krásně definoval. To jsou zvláštní introvertní lidé, kteří mají problém s komunikací, jsou tam prvky autismu. Jejich odhodlání něco někomu říct, nebo udělat či změnit, je těžké. A ještě skočím až k závěru. Tam jsme se shodli na tom, že se mu zjeví operátorka. A já si stojím za tím, že je to jeho blud v hlavě. Podle mého výkladu tam není a on s ní reálně nemluví.

Jonáš Konývka

PŘIZNAT SE BEZ MUČENÍ

Ochotnický spolek ŽUMPA (neboli Žebřavé UMělecké PAnoptikum), Nučice představil na letošním Divadelním Pikniku také druhou inscenaci – hru Jamese Grahama Přiznání (v originále The Man). Jedná se v podstatě o monodrama (jež je v závěru porušeno příchodem druhé herečky) a vypráví příběh nesmělého Bena, který při vyplňování svého prvního daňového přiznání rekapituluje, a tudíž divákům odkrývá celý svůj dosti nešťastný život. Každá konkrétní účtenka, kterou Ben bere do ruky, mu evokuje konkrétní situaci, střípek jeho života, díl skládačky Benova nešťastného osudu.

Ještě před začátkem samotného představení rozdá režisér inscenace některým divákům účtenky za různé produkty i služby a požádá publikum, aby s hercem spolupracovalo a předalo mu rozdané účtenky, když je o to požádá, čímž jednoznačně nastolí princip interakce a naznačí, že řád inscenace nemusí být přesně ukotven a divák je nalákan na podívanou plnou improvizace a nečekaností. Po úvodním (nahraném) telefonátu se pak Ben efektně vynoří z hromady dalších účtenek a začíná své putování příběhem odpíchnutým od vzpomínek z jednotlivých papírů.

Je asi zbytečné u (téměř) monodramatu vyzdvihovat fakt, že se herec dokázal naučit velké množství textu. To je jaksi samozřejmostí. Důležitější pak je, jak představitel stěžejní role dokáže v postavě budovat napětí, dokáže pracovat s hereckým stříhem, a když to text hry umožňuje, jak se zvládá proměnit do dalších postav. Je zřejmé, že Jakub Pilař je zkušený herec s precizní technickou výbavou. Svého Bena však vykresluje od začátku jako nesmělého a neurotického loosera sice s velkým západem a silami nešetří, bohužel se v průběhu celého představení od načrtnutého charakteru nikam dál neposune. Jen v ojedinělých případech použije náznak ostřejšího stříhu a znatelnější změnu postavy (v dialogu s Deanem či při scéně z londýnského metra). Jsou to bohužel opravdu jen záchvěvy a my celou dobu sledujeme zajímavého nesmělého a očividně traumatizovaného mladého muže, což může začít diváka zbavovat pozornosti a stejně jako monotónní rytmus jeho hereckého projevu jej akorát otrávit. Tím, že režie pojímá hlavní postavu s velmi malými rozdíly mezi rovinou vyprávěcí a rovinou rozehrávání situací, mimo jiné zamlžuje důležitý princip tohoto dramatu, že pro Bena je zdánlivě hlavním produktem jeho snažení vyplnění daňového přiznání, během kterého mimochodem zrekapituluje kus svého života – přitom ve skutečnosti je to pochopitelně naopak. Na to však divák musí přijít sám, nesmí mu to být vnucováno.

V podobném typu dramatiky je také nutné umět zacházet s traktováním diváckých sympatií směrem k ústřední postavě. Domnívám se, že zvolený způsob vedení postavy v divácích vyvolává spíše nezájem než soucit, o sympatiích ani nemluví. Myslím si také, že i nastavený žánrový klíč pro tuto práci se sympatiemi a potřebou identifikace diváka s hlavní postavou není zvolen zcela výhodně. Monodramata angloamerické dramatiky (a tento text nepochybně takový je) jsou svým způsobem často psána jako stand-up. S humorem se tedy od začátku počítá! A právě humor a spontánní netragizované vzpomínky by v divácích mohly vyvolávat úzkost nad osudem hrdiny a jistou dávkou soucitu a na konci snad i naděje. V inscenaci nučických však ze stand-upových principů zůstává pouze touha herecky exhibovat.

Miroslav Ondra

JEDNOHUBKY

Je strašná škoda, že je postava hrozně tragická od úplného začátku až do konce. Protože nejdřív působí rozkošně a roztomile, ale když si tuto tragickou linku drží po celou dobu, padá tomu rytmus a pozornost. A je to škoda, protože hlavní představitel na to rozhodně má. A v okamžiku, kdy chytne jinou energii, chytne příběh a jen se netrápí, ale vzpomíná na něco zábavného, to najednou dostává jiný rozměr.

Tereza

Slyšela jsem zajímavou reakci od vedle přisedící, že ještě nikdy neviděla tak geniálně vertikálního herce. Mně se líbil ten kluk. Ale představení bylo nekonečné, a to od začátku do konce. Čekala jsem, kdy přijde nějaká změna, něco.

Gábina

Myslím, že kdyby tam byla polovina příběhu, bavilo by mě to více, lépe bych to prožil.

Filip

Viděl jsem to na zhruba polovičním prostoru s desetinou lidí. A tam to na mě působilo mnohem lépe. Tempo navíc bylo nyní mnohem pomalejší.

Lukáš

Zaujal mě text, jak je to všák na jednotlivé příběhy, kde se dá použít vlastně cokoli. Ten kluk mě zaujal, ale pak už se to táhlo v jednom temporytmu. Herecky tedy zajímavé, ale myslím, že by tomu prospělo více režijních nápadů a scénografických řešení.

Honza



NEMÁME ŽÁDNÝ PLÁN B

Rozhovor s režisérkou Terezou Gvoždákovou

K úspěšnému představení potřebujete vstřícné a neostýchavé publikum, ale co když takové nepřijde? Máte plán B?

Dneska se nám při prvním představení malinko sekla paní veterinářka. Ale to bylo asi nejvíc, co jsme zatím zažili. Plán B neexistuje, existuje jen plán A, Pavlík je prostě musí "ošarmantnit". Musí to zvládnout. Zatím jsme to vždycky dohráli. Trochu jsme se toho báli, říkali jsme si, že české publikum tohle nemá úplně rádo, nějaké to vtaňování do děje a interakci. Pak jsem si ale řekli, že do toho diváci určitě půjdou, protože je to sympatický a roztomilý text.

Ve Volyni vám určitě pomohlo divadelnické publikum. A co běžné publikum?

Měli jsme premiéru, pak jsme měli jednu reprízu v září, kde to bylo půl napůl – známí a cizáci. A pak jsme hráli na přehlídce v Lounech, kde bylo stejně jako tady vstřícné publikum. Úplně vyzkoušené na "běžných smrtelnících" to nemáme.

Jak jste k tomu textu přišla, čím vás okouzli?

Viděla jsem tu inscenaci v profesionálním provedení a hrozně se mi líbila.

Postupně jsem si už během představení říkala, to by mohl hrát tenhle, aha, tak to už zase nemůže hrát on, protože hrdina stárne.

Nakonec tedy volba padla na Pavla Volfa. Jak dlouho už spolupracujete?

Poznali jsme se asi před šesti lety. S kolegou z divadla jsme šli v Kadani kolem autobusové zastávky a na ní stál Pavel, kterého jsme znali trochu od vidění. Zrovna jsme naháněli nové lidi do divadla, potřebovali jsme novou krev. Zeptali jsme se ho, jestli nechce přijít. Přišel a zůstal.

Co na váš výběr hry říkal?

Hned od začátku jsme měli rozmluvy o tom, jestli když rozdáváme lidem na začátku papíry s textem, se s některými trochu nedomluvit, že jim možná dáme nějakou roli. Já jsem byla silně proti tomu. Pavlík, protože je to ten, který je celou dobu vystrčen na jevišti, říkal, že by se mu to líbilo, kdyby se s lidmi mohl domluvit dopředu. Ale přesvědčila jsem ho. Je to pro něj náročné a je to výzva. Ale jinak byl nadšený.

Je pro vás a pro Pavla Volfa hodně náročné hrát takovou hru dvakrát až třikrát za sebou?

Horde náročné. Já jsem po představení vyčerpaná a to jenom čtyřikrát pustím muziku. Nechápu, jak Pavlík funguje. Ale teď se hrálo moc hezky, takže když energie mezi hercem a publikem je a jde k herci zpátky, říkáme si OK, OK, dáme druhé, dáme třetí představení. Navíc Pavel se brzy odstěhuje pracovně do Švédska, takže toho chceme odehrát co nejvíce.

Už se nevrátí?

Vrátí se na pár festivalů, na které jsme pozvaní, takže vždy přiletí jako velká hvězda.

Co podnikáte v souboru? Už máte nějaké nové hry a plány?

Aktuálně zkoušíme dvě hry, jedna parta budou dělat nějakou instalátérsko-srandovní komedii. A jednu hru začínám dělat já.

A na čem pracujete vy, pokud to není tajné?

Pracuju na one man show. Bude to česká premiéra, sami jsme si text přeložili. Nebude tam teda hrát Pavlík, bude v tom jiný herec. Zase veselý kus.

Martin Rumler

SEZNAM BÁJEČNÝCH VĚCÍ NA DIVADLE

1. VIDĚT SILNÝ PŘÍBĚH
2. VIDĚT HERCE RISKOVAT
3. VIDĚT HERCE SE SCHOPNOSTÍ A DAREM KOMUNIKACE
4. VIDĚT HERCE S INTELIGENCÍ A INTUICÍ
5. VIDĚT REŽII, KTERÁ NENÍ VIDĚT
6. VIDĚT PRÁCI S RYTMEM
7. VIDĚT PRÁCI S ATMOSFÉROU
8. SCHOPNOST VIDĚT SENTIMENT NESENTIMENTÁLNĚ
9. VIDĚT HERCE SE SCHOPNOSTÍ NASLOUCHAT A VNÍMAT PARTNERA
10. VIDĚT NEHRÁT SMUTNÉ VĚCI SMUTNĚ
11. VIDĚT HRÁT VESELÉ VĚCI SMRTELNĚ VÁŽNĚ
12. VIDĚT HERCE, KTERÝ SI VĚŘÍ
13. VIDĚT HERCE SE SCHOPNOSTÍ O SOBĚ POCHYBOVAT
14. VIDĚT HERCE SE BRILANTNĚ NAUČIT SPOUSTU TEXTU
15. VIDĚT PAK HERCE NAUČENÝ TEXT HRÁT SVOBODNĚ
16. SCHOPNOST HERCE MÍT RÁD, NEPODCEŇOVAT A VÁŽIT SI DIVÁKA
17. VIDĚT HERCE VNÍMAT DIVÁKA
18. VIDĚT HERCE NEPODLÉHAT DIVÁKOVÍ
19. BÝT JAKO HEREC 100% PŘIPRAVEN NA VŠECHNO
20. VIDĚT HERCE NESPOLÉHAT NA TO, ŽE JE 100% PŘIPRAVEN NA VŠECHNO
21. VIDĚT SVŮJ PŘÍBĚH V PŘÍBĚHU NĚKOHO JINÉHO

P. S. VŠECHNY TY BÁJEČNÝ VĚCI VIDĚT A PROŽÍT V JEDNOM VEČERU NA JEVIŠTI NAJEDNOU!!!
DÍKY!!!

Jaromír Hruška

Naprosto přesná dávka sentimentu, patosu, humoru i vážných věcí. Obdivuju herce, že dokáže utáhnout celé představení sám a ještě vlastně inscenaci režírovat, když komunikuje s publikem.

Martin

Bylo to krásné, ale klepala jsem se celou dobu, aby mě nevytáhl.

Zuzana

Úžasný dojem, ale mám to podobně. Zpocená, že mě vytáhne.

Zuzka

Vzrušením jsem se polil jablečným džusem.

Jiří

Pro mě zatím vrchol přehlídky. Krásně sehráno a to přitom tento žánr úplně nemusím.

Helena





Šediny z dědiny / režie: Pavel Skála a Jan Mrázek

Gabriela Preissová: Její pastorkyňa



CHCEME INSCENACI DOTÁHNOUT JEŠTĚ DÁL

Rozhovor s režiséry Honzou Mrázkem a Pavlem Skálou

Její pastorkyňa je prvním počinem vašeho nového souboru...

Pavel: HoPa MrSk.

Honza: Honza Pavel Mrázek Skála.

Pavel: Cirkus.

Vznikla nejdřív potřeba vás přátel se potkat a sdružit, nebo jste měli v ruce Její pastorkyňa a kvůli chuti drama inscenovat vznikl soubor?

Pavel: Asi začnu.

Honza: Začátek je tvůj. Je to totiž tvoje vina.

Pavel: Dvakrát jsme s Honzou dělali seminář a na Jiráskově Hronově jsem k němu přišel s tím, že bych s ním rád dělal i hlubší projekty. Věděl jsem, že bych chtěl dělat Její pastorkyňa. Za Honzou jsem šel, protože je to krásný člověk, výborný, má charisma, je úžasný. A kdyby na tom se mnou dělal, byla by to pro mě čest. A tak jsem se ho zeptal: „Honzu, šel bys se mnou do toho udělat Její pastorkyňa?“

Honza: Já si vzal sklenici piva, napil jsem se a řekl: „Pavle, hele, moc rád.“

Pavel: Pro všechny konspirátory: takhle to skutečně vzniklo.

Pak už zbývalo přesvědčit kamarády, aby do toho šli s vámi?

Pavel: Základem jsou vysloužilí dramataci ode mě. Pak jsme si na Wolkrově Prostějově řekli, že by bylo fajn, aby do toho šla ještě Aisha Roubíčková a Martin Kuncl. Ve finále jsme do toho navrtali i muzikanty, to je Honzova práce, a Peťu Kholla, když jsme zjistili, že ještě potřebujeme herce.

Honza: Někteří z těch lidí vyšli ze semináře, o kterém mluvil Pavel. A když říkal hlubší, tak to pak dává smysl. Metodu práce, kterou jsme si našli na semináři a díky které jsme vždy práci na semináři dovedli až k předváděčce, chceme používat a dojít s ní dál než právě jen k předváděčce. Chceme zjistit, jestli to funguje i v divadelním tvaru.

Pavel: A dali jsme si k tomu pivo.

Honza: A ty cigáro.

Pavel: Pamatuju si to, jak jsme vyšli před školu, já říkám Honzo... a do toho klepu. To tam Martine taky, prosím tě, zanes.

Já vám k rozhovoru dám i scénické poznámky, neboj. Čím tě, Pavle,

zaujalo vesnické realistické drama z konce 19. století?

Pavel: Uhranulo nakonec nejen mě. Je to nadčasové, témat je v dramatu spousta. Tisíc podob lásky, je tam téma nátlaku společnosti na jedince.

Netajíte se tím, že zatím s výsledným tvarem nejste zcela spokojeni a chcete na inscenaci pracovat dál.

Honza: Covidová situace určila, jak jsme se mohli a nemohli scházet. Rozhodli jsme se, že to chceme zahrát na Přemostění, a to v jakémkoli tvaru. Báli jsme se, že to přetáhneme přes prázdniny a že to lidi neuvidí. Víme, že to ještě není dotažené, ale díky hraní na přehlídce jsme dostali zpětnou vazbu a jsme zvědaví, jakou dostaneme dneska (rozhovor probíhal ještě před diskusí - pozn. redakce).

Pavel: Ty to neuslyšíš.

Honza: Neuslyším.

Třeba ti to Pavel nahraje.

Pavel: No to nevíím.

Honza: Už se hlavně těším, až bude čas si nad to po prázdninách sednout a dotáhnout to ještě dál.

Pavel: já bych si dovolil k tomu říct, že seminář, ze kterého vycházíme, je neustálý proces. A souhlasím, že jsme věděli, že jdeme na Přemostění s nedokončeným dílem. Možná bude nedokončené do derniéry. Ale Honza to řekl skvěle, takže to moje můžeš klidně škrtnout.

Nezlob se, ale to neudělám. Má i soubor chuť na inscenaci pracovat dál?

Pavel: Toho jsou si myslím všichni vědomí. Není to jen pocit nás dvou, že je třeba na tom ještě pracovat.

Martin Rumler

RECENZE

JEJÍ MORANA

Divadelní soubor Šediny z dědiny se představil s nevšední a osobitou inscenací klasické české hry Gabriely Preissové *Její pastorkyňa*. Už samotný fakt, že soubor složený z lidí, jejichž domovské soubory se většinou nachází ve zcela různých městech, je schopný vytvořit takto soudržnou inscenaci, je malým zázrakem. Navíc jeho *Její pastorkyňa* je opravdu pozoruhodným činoherním počinem.

Začít lze už od samotné úpravy textu a jeho dramaturgickém uchopení. Tvůrčí duo Jan Mrázek a Pavel Skála předlohu Gabriely Preissové podrobili výrazným škrtnům, aniž by oslabili její význam. Vzali ty nejpodstatnější momenty, ze kterých vydestilovali vše podstatné a vytvořili tak funkční základ, který je věrný všem tématům, které *Její pastorkyňa* nese. A to ať už v rovině jednotlivých postav, tak i v celkovém tématu tlaku veřejného mínění, který nevyhnutelně vede k tragédii. Což je téma vlastní i jiným hrám Gabriely Preissové a autoři je vědomě a sebevědomě uchopili.

Existuje veliké množství možností, jak k těmto klasickým českým hrám inscenačně přistupovat. Soubor si zvolil cestu jevištního znaku a jeho pečlivým dodržováním dosáhl nezvykle silného, promyšleného a propracovaného celku. Velmi výrazným inscenačním prvkem je používání stylizovaných pohybových gest u všech postav. Tato gesto ovšem nejsou nikdy samoúčelná a nemají pouze estetickou kvalitu, vždy sebou nesou nějaký přesný význam. Někdy vyjadřují nitro postavy, které jde do kontrastu se slovem, napomáhají zjevení vnitřního prožitku, jindy vyjadřují zjetost v kolejiích určitého sebeklamu, a v závislosti na interpretaci každého diváka mohou někdy i předjímat věci budoucí.

Znakovost se projevuje i v řešení scénografickém, které napomáhá plynulosti děje, který se řítí kupředu bez zbytečných prostojů. Na začátku představení

JEDNOHUBKY

Nikdy jsem Její pastorkyňa neviděla, neznala jsem příběh. Mám radost, že jsem ten příběh pochopila. Ale fakt se mi to moc líbilo. Je to ale hrozný, obzvlášť pro mě jako feministku, vraždila bych. Ale provedení úžasný a ta hudba, hmmm. Boží.

Vendulka

Bob Wilson po vesnicku.

Tereza

Mně se to moc líbilo, asi jako první představení, které jsem na Pikniku viděl. Sledoval jsem to se zatajeným dechem. Bylo to super

Pavel

Krásně čistě předaný příběh. Moc se mi líbila stylizace pohybu. Měla jsem i spoustu mrazivých okamžiků a myslím, že si to budu pamatovat.

Karolína

Jedna z nejlepších *Pastorkyň*, které jsem kdy viděl. Skvěle obrazem i slovem předaný příběh. Úžasná hudba, která nebyla jen ilustrací, ale nesla i význam, sdělení. Úžasná práce.

Martin

Ne každé gesto a jeho význam u postav jsem pochopila, ale celkově to bylo úžasné představení. Otázkou je, jestli i pro ty, kteří třeba hru neznají. Jestli i jim se podaří předat celý příběh a oni vše pochopí.

Jaroslava



postavy vynesou z města Moranu, která ale nad nimi po celou dobu někde vzadu zůstává a čeká na svůj návrat. Herci jsou pořád všichni přítomni na scéně a sledují dění i těch nejintimnějších záležitostí, protože tak to v téhle vesnici prostě chodí, tady všichni vidí všechno. Dochází ke hře s divadelní zkratkou a symbolem a vše slouží jasnému, přesnému, překvapivému a ve výsledku působivému předání smyslu. Je očividné, že vše z toho je pečlivě vymyšlené a domyšlené. Jedinou malou výtka lze v tomto zhutněném tvaru mít pouze k místu, kdy se objeví mrtvé dítě Jenůfy, zde je možná zkratka až moc rychlá a přimlouval bych se za větší jevištní akcent.



Rytmizaci představení také velmi pomáhá živá hudba a kapela, která ale neslouží pouze jako hudební doprovod, ale často zvukově spoluvytváří situaci, komentuje ji a v jednom (pro mě asi nejsilnějším) momentu se i aktivně zapojuje do jednání. Složení nástrojů na jednu stranu evokuje prostředí a dobu, ve kterém se příběh odehrává, ale na druhou stranu vytvořené melodie nejsou pouhou ilustrací prostředí a cílevědomě nesou divákovu emoci a vytváří nový význam.



Všechny tyto kvality by ale mohly přijít vniveč, kdyby nebyl silný herecký soubor, který by je nesl. To se naštěstí nestalo. Všichni na jevišti jsou plní energie, neskonaleho soustředění a především, všichni hrají a vědomě naplňují jeden a ten samý význam. Tak zvaně hrají nejen svoji roli, ale i smysl inscenace. A to nejen v davových, či tanečních scénách, ale i v uchopení jednotlivých postav. Těžko vybrat někoho konkrétního, ale za všechny zmíním postavu Kostelničky, která si pečlivě buduje vlastní kult osobnosti a jejíž upjatost a jistá forma křečovitosti prostupuje každým jejím pohybem. Jediná výtka, kterou bych k hereckým výkonům měl by se týkala spíše mluvních techniky. Ano, jazyk Preissové je náročný, zvláště když je spojený s pohybem a silným vnitřním prožitkem, ale někdy byla srozumitelnost, či slyšitelnost replik opravdu technicky nezvládnutá. Je to škoda, když takový technický detail ruší jinak očividně pečlivě běžící strojek.



Na závěr si neodpustím jednu osobní poznámku. Ačkoli sám velmi oceňuji zhuštění a naplnění předlohy, jsem přeci jen postižen tím, že text *Její pastorkyně* dobře znám, takže jsem se v příběhu orientoval. Dlouho jsem přemýšlel, jak by takto znakové představení pochopil někdo, kdo se s textem Preissové nikdy nesetkal. Došel jsem k tomu, že to důležité a zásadní by si asi i takový divák odnesl, protože inscenace naplňuje smysl a téma předlohy tak důsledně, že možná i divák, který nerozumí česky by z něho měl zážitek. A to je jasným znamením toho, jak tato inscenace dovede s divákem komunikovat a já za to děkuji.

Adam Doležal



...dokončení ze strany 1

na kulturních a společenských akcích po celé republice. Návrat diváků není takový, jak se říkalo, že se hned všichni pohnou do divadla. Zájem ale od seminaristů máme stále velký, aktuálně jich je sto třicet. Přesto věřím, že si kapacitně vystačíme.

Chceš něco lidem ještě vzkázat?

Přijďte si užít Hronov! Protože Hronov byl, je a bude takový, jaký si ho udělají ti, co tam jezdí. My jim pouze poskytujeme servis.

Abychom ale nezůstali jen u Hronova. Jsi členem satirického Divadla RePublika, s nímž hraje novinku Boss Babiš. Tedy, novinku?

Moc novinka to není, ale je pravda, že to ještě tak moc hrané, abychom tomu novinka říkat nemohli. Boss Babiš měl premiéru snad v lednu loňského roku, stihli jsme to odehrát zhruba pětkrát a pak zavřeli nejen naše divadlo, ale všechna divadla, za což se zbytku republiky omlouvám (smích). Něco málo jsme odehráli přes prázdniny a teď zase doháníme, co bylo dojednané. Tím, že

je to satira, neustále ji musíme obnovovat, neustále s tím musíme pracovat. Ale děláme to rádi. Nás to baví, diváky to očividně také baví. Zejména některé voliče to baví. A ti, které by to nebavilo, nikdy na tuto inscenaci nepřijdou, protože je to nebaví už podle názvu.

O co tedy přicházejí?

Boss Babiš vychází ze stejnojmenné knihy Jaroslava Kmenty. Dostáváme samozřejmě různé reakce, že přesvědčujeme přesvědčené. Já si to nemyslím, protože naše inscenace není o přesvědčování lidí, aby ho nevolili. Jde spíš o mapování cesty Andreje Babiše od jeho mládí na Slovensku po vstup do politiky a koupení Mafrů. Také tam jsou pohledy a osobní zážitky Jaroslava Kmenty. Myslím, že je to hlavně o tom, abychom lidem, kteří mají svůj názor, přinesli víc informací, jak se k tomu všemu Babiš dostal. Navíc jsme několikrát s Kmentou i seděli a konzultovali. A tak tam jsou věci, které v knížce nejsou a nás třeba i překvapily. A kromě toho je to legrace.

Jonáš Konývka

PÁTRÁNÍ



Údajný Adam Doležal

Divadelní ústředna pátrá po pravé totožnosti muže, který se na Pikniku vydává za Adama Doležala. Existence tohoto režiséra zatím nebyla prokázána. Na základě informací veřejnosti vyšetřovatelé z útvaru pro odhalování zahájili šetření. Ušetřit se



Možná pravá identita muže

jim zatím nepovedlo nic, proto žádají o pomoc. Muž na fotografii by mohl ve skutečnosti být:

- Aleš Bergman
- Jan Holec
- pan Novotný
- Bane

PROGRAM

Pondělí 5. července 2021

10.00 Divadlo Navenek, Kadaň / režie: Tereza Gvozdíáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

14.00 Divadlo poPUD, Brno / režie: Jiří Petřů
P. Skinner: **Na troskách civilizace**

16.45 Diskuse (Na troskách civilizace)

18.00 DS Čapek a DS Dohráli jsme, Uherské Hradiště / režie: H. Nemravová
Gabriela Preissová: **Jenůfka**

19.45 Diskuse (Jenůfka)

21.00 Divadelní spolek Vojan, Libice nad Cidlinou / režie: Jaroslav Vondruška
Miroslav Horníček: **Slaměný klobouk**

23.45 Diskuse (Slaměný klobouk)

Úterý 6. července 2021

14.00 Divadelní Studio Viktorka, Holešov / režie: Konrád Popel
Václav Havel: **Vernisáž**

15.45 Diskuse (Vernisáž)

17.00 Turnovské divadelní studio, Turnov / režie: Petr Haken
A. P. Čechov, P. Haken: **Tři sestry**

18.45 Diskuse (Tři sestry)

20.15 Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové / režie: Josef Jan Kopecký
Rado Olos, Josef Jan Kopecký: **Kupé story**

22.00 Diskuse (Kupé story)

23.00 Zakončení přehlídky a vyhlášení výsledků

Zpravodaj XXIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2021.
Redakce: Martin Rumler, Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Volynská kultura.
Náklad 100 výtisků.